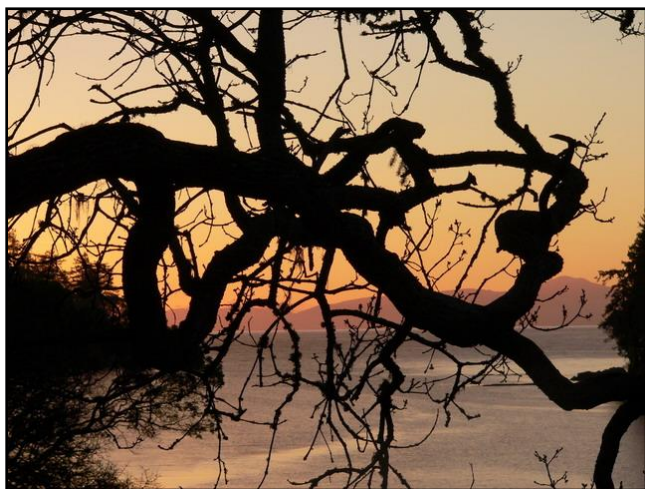


Két év a kanadai Pearson Collegeban...

Az utazó a Vancouver-sziget délkeleti csücskén egyre csak terjeszkedő Victoria városát elhagyva áthajt a vidéki érzést árasztó városka, Metchosin erdősávokkal és legelőkkel tarkított házai között. Egy fenyőerdőn keresztülhaladó és utolsó szakaszán igen meredek úton jár, amely a Lester B. Pearson United World College kampuszára vezet...



„Garry Oak Tree at Sunrise” - Pedder Bay-beli napfelkelte

Azon gondolkozva, hogyan is foglalhatnám össze a Pearsonban töltött időt, ráakadtam az annak idején az EVIMÉnek benyújtott pályázatomra. Az alapján, amit akkor vártam az Egyesült Világkollégiumoktól, nem csalódtam. Im már büszke birtokosa vagyok az IB diplomájának, melyet bár magam is rengeteg kritikával illetem a két év alatt és tenném azt ma is, az kétségkívül a világ egyik legszínvonalasabb és kitűnő továbbtanulási lehetőségeket adó oktatási rendszere. Sokat köszönhetek tanárainknak, akiket nemcsak kitűnő oktatóként de példaértékű emberekként is módomban állt megismerni a tanteremben és azon túl. Az utóbbi két év számomra a képzőművészet újrafelfedezését is jelentette, ami egyetemi tanulmányaimhoz is megadta az irányt. Arról nem beszélve, hogy a college nemzetközi közösségének mélyvízibe bekerülve sokat fejlődött az angoltudásom, immár kényelmes nyelvhasználatot biztosítva (és fejfájást, amikor még a magyar helyett is angol mondatok jutnak eszembe:).

Majd' két évet eltöltve ezen a mesebeli helyen biztosan állíthatom, hogy ez az idő nem volt elég arra, hogy a hely varázsával beteljek. Az erdő és a tenger nyugalmat árasztó (vagy éppen igencsak viharos) szépsége megteremtett számomra egy az alaphangulatot, amelyben mindig otthon éreztem magam. Ez inspirált arra is, a kampusz természeti környezettel szorosan összefonódó építészettel válasszam műalkotásaim és az Extended Essay témájául. Mindennapjaim részei voltak a Pedder Bayt mindig új, addig nem látott színpompába öltöztető napfelkelték, melyeket a tengerre néző ebédlőből néztem korán kelő barátaimmal. Az erdőben tett csoportos vagy éppen magányos séták mindig az iskolai élet terheitől való elszabadulást, testem és lelkem felfrissítését jelentették.



Kampuszon legelésző őz, háttérben az egyik tanár száradó ruháival



Tűzes napfelkelte a havas öbölben. Az amúgy igen ritka hóesésből 2006 őszén igencsak kijutott: egy hóvihár miatt három napig nem volt áram a collegeban...

Ha megpróbálnám lefesteni az iskolabeli élet hétköznapijait, akkor egy mozgalmas színekavalkád lenne az eredmény. Számomra az egyik legnagyobb kihívás a káoszban a rend megtalálása volt: a tanulás, a CAS foglalkozások, a társasági élet, szórakozás, pihenés és alvás kiegyensúlyozása, miközben sosem elég az idő egyikre sem!)



Mákos beigli, amit a European National Dayre sütöttem :)



„Team Art” - két „művésztársammal” az European National Day díszvacsoráján

Japanese Fishermen's Dance



Kalotaszegi legényes tánc, melyet az egy angoltanár tanított be meg nekem is és amit a „One World” show keretében adtunk elő Victoriában



Amire nehezebb szavakat vagy képeket találni, az a tapasztalatok emberi része. Hogy milyen is egy olyan iskolába járni, pontosabban ott élni, amely egy bár nem tökéletes, de működő közösségnek ad otthont. Ahol az addig csak neveként ismert országok, városok, vallások, kultúrák, gondolkodásmódok sokszínű egyéniségek részeként jelennek meg és lépnek kölcsönhatásba egymással. Ahol bár nem ismertem meg mindenkit, sőt van, akivel egy vagy két év alatt csak pár szót váltottam, mégis azt érezhettem, hogy létezik egy kapocs, ami az ott lakó diákokat és tanárokat összefűzi. A következő gondolatom az, hogy ez a kapocs ott van a világ minden embere között annak ellenére (vagy éppen azért), mert mindig lehet különbözőségeket találni közöttük.

Pearson a személyiségem fejlődése és emberi kapcsolataim alakulása szempontjából is fontos állomás volt. Egyrészt átéltem a családtól és a tágabb értelemben vett otthonomtól való elszakadást, amelyet a hovatartozás hiányának érzése kísért. Az iskola alapjáraton intenzív, stresszel teli légkörében estem át



Egyesek így túrznak...



Victoriai kiránduláson három barátommal és számunkra a szünetekben többször otthont adó Wernerrel



számos önértékelési válságon. Sokat tanultam az előítéletek félretételéről, az egymás iránti bizalomról és őszinteségről. Szerető és támogató emberekkel körülvéve, de mégis függetlenül élve sokat fejlődött önállóságom. Önmagam mélyebb megismerésében és elfogadásában rengeteg segítséget jelentettek azok a most már életre szóló barátságok, amelyek a két év alatt formálódtak. Barátaim szeretete, törődése, hűsége és a megannyi együtt átélt élmény az, amire legfontosabbként tekintek vissza.



Szobatársaim a második évben: East House, Room 7.

Részlet a vizuális művészet vizsgámat jelentő fotó- és videókiállításomból



Pender Island, Southern Gulf Islands. A Victoriától nem messze fekvő szigeten, egy körpanorámás házban töltöttük 20-25en a tavaszi szünetet.

A college buborékjában való életre jellemző önmagunk megkérdőjelezése, nemcsak érzelmi szempontból, hanem hogy van-e értelme a sokszor elérhetetlennek látszó „UWC eszmék” teljesítésére való törekvésnek. Vagy hogy egyáltalán mit is értünk ezek alatt... Pearsonból elballagva úgy érzem, hogy a mozgalmat illető kritika és viták elkerülhetetlenül részei, sőt lételemei a UWC-tapasztalatnak. Mert bár a két év mindenki számára máshogy telik, senki sem kerül ki belőle átalakulás nélkül. A lecke mindenki számára más, és a távozó másodévesek nem kapnak írásos formában kézhez egy használati utasítást a világ jobbá tételéhez - mert az saját magukban rejlik. A Pearson College és tágabban az Egyesült Világkollégiumok megtapasztalásának számomra egyik legnagyobb értéke, hogy segít megtalálni a kulcsot önmagunkhoz és kiaknázásra váró lehetőségeinkhez.

Könnyű lenne azt mondani, hogy a két év „rengeteget változtatott” rajtam. Emlékszem azonban, amikor egy barátom úgy fogalmazta meg a college hatását magára nézve, hogy az ott töltött hónapok addig bezárt kapukat nyitottak meg benne. Magam is így érzem. Nem az iskola falai között ébredtem rá a nemzetközi egyetértés és tolerancia fontosságára, de arra annál inkább, hogy ezek és sok más hasonló érték a való életben hogyan nyilvánulnak meg. A két év maga is egy Kapu a világra, mely úgy érzem kitarult előttem sokszínűségével, értékeivel, konfliktusaival, és legfőképpen arcaival, azok személyében, akiket megismertem.



Kajak túra 2006 őszén a Juan de Fuca-szorosban



Ugrás a 8°C-os szabadságba az IB vizsgák befejeztével...

távrolról segítettek az elmúlt két év során: barátaimnak szerte a világban; családomnak, tanárainak; a szünetekben vendégül látó host familyknek; azoknak, akik adományaikkal évről évre újra lehetővé teszik az iskolák működését; és végül, de nem utolsósorban az EVIME tagjainak, akik áldozatos munkája révén mindezt megtapasztalhattam.

Álljanak itt köszönő szavaim mindazoknak, akik közlel-

Vass Lőrinc (PC 0507)

2007. július